

Φ Ω Σ Ή Σ Τ Ο Β Ο Υ Ν Ο

Φῶς μακρυνό, φῶς μυστικό, ποῦ φαίνεσ' ἐκεῖ πέρα,
Ἐκεῖ ποῦ μέσα ἔς τῆς νυκτὸς τὸν ἀπλαστον ἀγέρα
Χωνεύουνε καὶ σβύνουνται καὶ ὅλα γίνουντ' ἕνα,
Λόφοι, λαγκάδια, οὐρανός, βουνὰ σκοτεινιασμένα !

Φῶς, ποῦ ὄνειρα γλυκὰ ἔς τὸν νοῦ μου νανουρίζεις
Καὶ ἔς τὴν καρδιά μου ἡμερα αἰσθήματα ξυπνίζεις
Γιὰ μιὰ ζωὴ ὄνειρευτή, γαλήνη, εὐτυχία,
Μέσ' ἔς τῆς μεγάλης φύσεως τὴ θεία ἡσυχία !

Τί νᾶσαι ; Ποιὸς σὲ ἀναψε ; εἶσαι κανὲν ἀστέρι
Καὶ ἀνατέλλεις χαμηλὰ ἐμπρὸς ἔς τῆς γῆς τὴν πλώρη,
Ποῦ σὰν καράβι, τούρανου περνᾷ τ' ἀπόσκια μέρη ;
Εἶσαι φωτιά ποῦ ἀναψαν χέρια θνητοῦ ἔς τὰ ὄρη ;

ᾠ, ὄχι ἄστρο ! κάλλιο νᾶσαι φῶς ἔς τὴ γῆ μας γεννημένο,
Τὰ μυροβόλα τοῦ βουνοῦ νὰ καίης λιανοκλάδια,
Νὰ πέφτ' ἡ λάμψη σου γλυκεῖα σὲ ράχαις, σὲ λαγκάδια,
Κ' ἕνας βοσκὸς καλόκαρδος νὰ σ' ἔχη ἀνναυμένο.

Καὶ ὁ διαβάτης τῆς νυκτὸς ποῦ σὰν στοιχειὸ περνάει
Καὶ πέφτει καὶ σπκόνεται, ψυσομανᾷ κ' ἰδρώνει
Στῆς ἄγριας κακοτοπιᾷς, ἐγκάρδια νὰ βλογᾷ
Τὸ φῶς ποῦ χάρι ἀνέλπιστη τριγύρω του ἀπλώνει.

Ἡ νᾶσαι λάμψης ἐκκλησιᾶς, ἐρημικὸ καντῆλι
Ἐμπρὸς σὲ εἰκονίσματα. Ἡ νᾶσαι ἀγιοκέρι
Ποῦ σ' ἀναψε γιὰ τάξιμο ἀγνῆς παρθένας χέρι
Κι' ἀνάδευε κρυφῆ εὐχὴ μὲ τὰ δροσᾶτα χεῖλη

Ἡ νᾶσαι φῶς ποῦ ἀναψε τὸ χέρι ἐρημίτου
Στὰ κορφοβούνια τὰ ψηλά, ὅπου μὲ περιφάνεια
Ἡ φλόγα σου ἐλεύθερη ὀρμᾷ ἔς τὰ ἐπουράνια
Καθὼς ζητᾷ τὸν οὐρανὸ ἡ εὐσεβῆς ψυχὴ του.

Ναὶ τέτοιο φῶς σὲ ἤθελα νὰ ἦσαι, ποῦ σιμά σου
Ἀνθρώπινη κτυπᾷ καρδιά, καὶ τὴ γλυκεῖα φωτιά σου,
Ποῦ βυθισμένο ἔς ὄνειρα τὸ μάτι καμαρώνει,
Ἀνθρώπου χέρι συντηρεῖ, τρέφει καὶ δυναμώνει.

Ναί, τέτοιο φῶς ποῦ τὸ προῖ ὁ ἥλιος θὰ φωτίσῃ
Τὰ μαῦρ' ἀποκαΐδια του ζεστὰ ζεστὰ ἀκόμα,
Καὶ μέσ' ἀπὸ τὴ στάκτι του, ποῦ σμίγει μὲ τὸ χῶμα,
Τὴν ἐρχομένη ἀνοιξὴν λουλούδι θέν' ἀνθήσῃ.

Ναί, τέτοιο φῶς, ποῦ εἰς τὴ γῆ μὲ τὴ ζωὴ μας μοιάζει,
 Ποῦ καίεται, σπιθοβολᾷ, φωτίζει καὶ ζεσταίνει,
 Καὶ ὅταν σβύσῃ ὀλότελα, μέσ' ἀπ' τὴ στάκτι βγαίνει,
 Σὰν ἄνθος, ἢ ἐνθύμησις, ποῦ μένει κ' εὐωδιάζει.

Ἄλλ' εἶσαι ἄστρο! σιγανὰ σὲ βλέπω νὰ ψηλώνῃς·
 Παίζει σὰν διαμαντόπετρα τὸ ἄυλό σου μάτι
 Καὶ ῥοβολᾷς 'ς τὸ σκοτεινὸ τοῦ χάους μονοπάτι
 Καὶ μὲ ἀγάπῃ πρὸς τὴ γῆ τὸ φῶς σου χαμπλώνεις.

Ἄχ, δὲν σὲ φθάνουνε θνητοῦ λαχτάρα, πόνος, ζάλῃ!
 Κι' ἂν ἤθελα τὴν ὥρ' αὐτὴ γιὰ σὲ νὰ ξεκινήσω,
 Μποροῦσα μέσ' 'ς τὰ σύμπαντα αἰῶνας νὰ βαδίσω,
 Χωρὶς τὸ ἀγιασμένο σου νὰ φθάσω περιγιάλι.

Ἄπ' τ' ἄστρα προτιμῶ τῆς γῆς τὴ χωματένια σφαῖρα,
 Ποῦ μὲ ἀγάπῃ καὶ καῦμὸ κρατῶ ἀγκαλιασμένη,
 Αὐτὴν ποῦ τῶν ὀνείρων μου εἶνε γλυκειὰ μητέρα
 Καὶ τρέφει ὅ,τι ἀγαπῶ καὶ ὅ,τι μὲ πικραίνει.

Ἐδῶ τοὺς παραδείσους μου, ἐδῶ τοὺς ἔχω πλάσει,
 Ποῦ δὲν ὑπάρχουν πι' ὄμορφοι μέσ' 'ς τὰ οὐράνια πλάτη!
 Καὶ μὲ τῆς γῆς αὐτῆς τὸ νοῦ, τῆς γῆς αὐτῆς τὸ μάτι
 Τ' ἀστέρια πι' ὄμορφα θωρῶ, πιὸ μαγικὴ τὴν πλάση.

Καὶ ἡ πνοή μου σὰν σβυστῆ, ψηλὰ δὲν θὰ πετάσῃ,
 Ἄλλὰ σὰν πόθου στεναγμὸς τὴν σφαῖρα θ' ἀγκαλιάσῃ,
 Καὶ 'ς τὸν αἰῶνιο δρόμο τῆς ἀπ' ἄστρο σὲ ἀστέρι
 Μαζὶ μ' αὐτὴν θενὰ γυρνᾷ ἀθάνατο ἀγέρι!

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ

